

Robert Pfeiler

REVIZE

ODNAPROTI 2026

© 2026 Robert Pfeiler
© 2026 Odnaproti
© 2026 Tadeáš Bednarz, Robert Pfeiler
978-80-909873-2-6

REVIZE SMYSLŮ	2
TEUFEL	3
KOST-EL	7
GENERÁL RYBKA	12
RIBOZOM	20
deník	50

REVIZE SMYSLŮ

Pokaždé, když se autor rozhodne publikovat své básně veřejně, jedná se o *velkou věc*, která automaticky přitahuje dlouhou řadu rizik. Básník musí už dopředu počítat s tím, že ne každým bude pochopen. Že ne všechny ryzí emoce, vměstnané do krátkých řádků, osloví bez rozdílu každého. Publikující básník riskuje opovržení, odmítnutí i nekritické ohlasy nevzdělaných lidí, kteří nedokáží správně *nacítit* atmosféru, naléhavost a niternost jeho básní.

Básník, který se rozhodne publikovat své básnické texty veřejně, zkrátka riskuje. Bojuje s ontologickou nouzí ještě mnohem dříve, než je o definitivní podobě svého rukopisu sám přesvědčený, možná si připadá upnutý a natažený na vlastní skřípec a tělem mu projíždí dunění basové smyčky.

Pokaždé, když se autor rozhodne publikovat své básně veřejně, jedná se o *velkou věc*. A právě jedna z takových *velkých věcí* potkala básníka Roberta Pfeilera: rozhodl se dát svým básním svobodu, prostor a čistý vzduch k dýchání. Rozhodl se uspořádat je do srozumitelného celku a předhodit veřejnému plénu – nikoliv k posouzení někým dalším, ale prostě proto, že je to nezbytně nutné. Robert Pfeiler je *hotový básník*. Je básníkem stejně neochvějně, jako neochvějně chlebová patka kryje záda kysele vlhkému bochníku. Robert je básník ze své podstaty, není čas analyzovat jeho silně surrealistické básně neumně vedenými recenzemi. Jeho básně je v první řadě nutné číst, pomalu a opakovaně, intenzivně nasávat veškeré drobné naznačení a konfrontovat je s vlastními osobními prožitky. Při čtení jeho básnické sbírky můžete pozorovat ptáky, straky a holuby, neustále přelétávající z místa na místo, nebo cokoli jiného, co vás napadne. Nelimitovaná šíře a neskutečný akční rádius sbírky *Revize* vám to pohodlně a blahosklonně umožní.

Pokaždé, když se autor rozhodne publikovat své básně veřejně, jedná se o *velkou věc*. Nesmírně si Roberta vážím jako autora. Jeho tvorba ve mně (znovu) probouzí záchvěvy naděje. Probouzí ve mně skoro již zapomenutou sílu surreálné imaginace, představivost, snivost a víru v to, že básníkem se člověk zkrátka rodí. Sbírece *Revize* v žádném případě nepřejí obdiv zástupů mas s prapodivně vypouklýma očima a prázdným mozkem. Ani hloupé diskuse nad básněmi, vycpané triviálními frázemi a vatovitými floskulemi těch, kteří se pouze domnívají, že básníkům a jejich nevyzpytatelným životům rozumí lépe, než jim rozumí oni sami. Naopak Robertově sbírce přeji, aby čtenáře zasáhla tak, jak zasáhla mě. Aby prostřednictvím *Revize* pochopili, že zastaralé a dávno již jen stěží fungující modely života, kterými se nás společnost snaží překrmit, si můžeme dovolit kdykoliv upravit podle vlastních preferencí a představ. Nesmírně si Roberta vážím jako autora. Nesmírně si vážím jeho osobní odvahy vyjít na světlo Světa, bez příkras a falše, s vlastní básnickou sbírkou.

2022, Kamil Marcel Hodáček

TEUFEL

...a svět povstal skrze něj a pro
něj, je mu vším, odpovědí
i otázkou, nemá cenu se na
něj obracet s čímkoli, jeho
přítomnost je naší
nepřítomností. My spíme, on
pracuje, našeptává, připravuje
nabídky. Proniká skrz hustou
sít neuronů, houpe se ve
vlásečnicích, zařezává se do
měkkých tkání trávicího traktu.

Jsou jej plné zřítelnice.

Medovým hlasem tě konejší.

Připraven jsi? Čeká na
nejbližším nástupišti s leklým
kaprem v podpaží. Jsou přece
ty Vánoce?...

Teufel

když se náhle setmí
uvnitř tvé hlavy
křeslo bez uší
směje se ti
uprostřed
projekčního plátna
kterým sebe neprohodíš
aniž bys aspoň na chvíli
nepřetrhl prádelní šňůru

pozoruje tě
kdykoliv procházíš
ulicí B.
plnou oken
s plyšovými raky
palicí s patkou
bakelitová výplň
nahrazující
mozek trilobita

má na sobě podobu
brouka

valícího se
po zpěněných dlaždicích
starého pankáče

s břichem plným
tančících veverek

pokud hraje
na piano
na Masaryčce
uteč

to neslyší
hlavu panenky
má obalenou
falešným fáčem

běž podél řeky
neotáčej se
nevnímej žraloky
přeskakující parník
schovej se v těle
lodního šroubu
a dvakrát opakuj
hebrejskou modlitbu

120

Ještě sto dvacet a jeden den
k tomu

Ještě dvoje kleště

Veganská kůže

Hrají ti k tomu žestě

Z hlavy zbyly dva plátky

Štětiny na šedé kůži

Ještě sto dvacet dní

Nádech a výdech a výdech

Kyselá střívka

Zamíříš na mordou

A spustíš se dolů

Postel bez matrace

Černý Ježíši

Svezeš mne?

Paranoia

S cystou

Ruku v ruce

Skoč

Sounož

Beton

Je dnes

Tak křehký

Ještě sto dvacet

A znovu

A znovu...

(při)padám

připadám si uvězněný
chycený v pavučinách
podkrovního bytu
ve svém vlastním myšlení
v nervových zakončeních
mého vlastního těla

připadám si sám
uprostřed davu
mezi věšáky
s mokrým prádlem
také čekajícím
na vysvobození

připadám si upnutý
a natažený
na vlastní skřípec
tělem mi projíždí
dunění basový smyčky
a není to vždy nepříjemný

Hollymood

kam se podějí, ti se sešitými

ústy

celý den na zahradě

pracují

v noci nespí

modlí se

v prázdných knihách

s římskými číslicemi

co poslouchají

ti, jejichž uši jsou zalité voskem

celý den pracují

v noci nespí

myslí na nás

naslouchají šumění a mizí

torza

Apolinářská ulice

to je tam

kde se narodíš

budeš se tam vracet

abys to mohl vydýchat

ploužíš se kolem zdi

se starými symboly

u zavřeného kostela

chtěl bys tam bydlet?

---

rozhovor cizinců

hlavy proměněný

plný falešných zubů

a dračích očí

tohle jsem

přece už zažil

před dvaceti lety

plný omluvenek

---

dny jako je tento

by měly být

součástí nějaký smyčky

i za cenu nesmrtelnosti

je to den

kdy Roden zkoumá

vlastní hovno

v zapomenutém filmu

a je v tom dni

i plná vana

která po nás zůstane

opuštěna

KOST-EL

...a ve snu jej zaskočilo táhlé troubení na šofar, pobíhající kněží v krátkých náprsenkách, tak sepjal ruce a jal se modlit. Ale ke komu, pomyslel si. Toužil jej spatřit, představoval si jej jako anděla s vypálenýma očima v dlouhé haleně z hrubého vlákna. Ušklíbl se a mžoural. Co je mi vlastně po Bohu, kde byl, když...

kost-el

dlouhá rýha zaprášené zdi
stoleté dřevěné hlavy
hledí bez zájmu
neživot

prázdné kazatelny
černý obelisk
světlo na podlaze
pro nikoho

sedím na lavici
v ruce omšelou liturgii
při každém pohybu
to zapraská

jsem tu sám
se starými čísly
katolických novin
tiše se modlím

ne moc

pozoruji ptáky, straky a
holuby, neustále přelétávají
z místa na místo, zatímco já
ležím na posteli

s akčním rádiusem na minimu,
z televize na mě hledí
šeptající lidé

aby mne nevzbudili

venku je nečas, dnešní den
není v kalendáři, za oknem se
střídá světlo a tma
stalo se mi ticho

musím vyjít ven a zahodit klíče

Dendrovka

chtěl bych mít zahradu, alespoň tu zimní
zatím ji jen potkávám
cestou do práce
v přízemním bytě neznámých sousedů

chtěl bych kolem sebe čtyři pevné zdi
velká okna a těžké závěsy
mít kořen
pevně v zemi
a ty bys o něj pečoval

ze zaprášené knihovny
vyndal bych kresby Hieronyma Bosche
propadl se do křesla
a zavřel oči

chtěl bych mít zahradu, alespoň tu zimní
zatímco na mne cosi jako bůh
vykukuje zpod každé kachličky
a znechuceně kroutí
falešným knírkem

Hyppe

pavlačový dům

bez střechy

jen s igelitem

když prší

sousedovy děti

plavou v pokojíčku

s panenkami bez rukou

zalívám

suchý tymián

a starý pán

odnaproti

vykládá

holubům

o jaru

mezitím jeho žena

odbíhá

na prkýnko

aby nevychladlo

obleče jej

do saténu

je večer

zbyl jsem tu jen já

vlaštovky

a posraný dvůr

d.u

spím ve své vlastní hlavě
neurony jako komety
prořídí šedivá hmota
je to hladké a slané

nepromluví
vlasy pracují na koutech
dobře se cítím
jen v úzkých uličkách

spím ve své vlastní slávě
kterou nikdo nezná
jen ve vrátnicích
se občas usmějí

jsem tak rozleptaný
až nedýchám
když začne
vzlínat
nechtěná kapilára
pěstmi buší

spím ve vlastní hlavě
s okny
rozostřenými
mám to na jazyku

GENERÁL RYBKA

...proč tu tak ležíš, bezmocně roztaženej na sedačce, celej ochablej, zpocenej, nemocnej. vstaň a chod! nebo víš co, jdi raději do prdele. něco v mý hlavě ještě dokáže vnímat chvějící se mikroskopický částice prachu poletující po pokoji, mám v sobě fakt citlivou kameru. sny se mi promítaj na zavřená víčka, jsou v nich tváře, jasné kontury, zprvu normální neznámí lidé se bůhví proč mění na zrůdy se znetvořenými obličejí, chci je zahnat, tak tahám střepy ze svých zrcadel a snažím se je trefit. ať už je to dvanáct hodin, dvanáct je dobrejch, je to jako můj trpící dvanácterník, jako překrývající se ručičky na hodinách v té jediné správné poloze.

čtu zprávy, koukám na kriminálky, lidi se maj tak rádi, až se samou láskou pozabíjej, už ničemu nevěřím, těch ničemnejch a lhostejnejch je víc. pokud se dožiju kolikátý reinkarnace, půjdu úzkou pěšinou nahoru, na haličskou tarnicu a odtud na borsučiny, kde je konec světa. nikdo a nic, žádná snaha ani závazky, propracovaná kořistnická propojenost. ta představa mne na chvíli zaměstnává, pak se ironicky ušklíbnu a pohlédnu z okna do dvora uprostřed neustále houkajícího velkoměsta, poslouchám vrtačky a ruštinu z patra nad námi.

je den druhý a já můžu vstát a opustit kutloch. venku zvoní šaliny, metro polyká a zvrací další dávku lidí, dávám si na tvář půl roku starou nanoroušku a sebe přepínám na spořič. vítej v normálu skopčeme, ty mauglí z východu. kolotoč se mění v centrifugu, jsem otupělý, aniž bych potřeboval pilulky. alespoň si dám do sluchátek klezmer, před očima mi tančí chasidé a smějí se mi.

z červené lampy odkapává falešná krev, v pokoji televize bez zvuku, fotbal starých pánů, u postele se střídají komiksové postavy, zhmotnělí virtuální lidé,

telefon se neustále nabíjí, neběží tu čas, okno do dvora, kroky na chodbě, klepání na dveře,

v hlavě běží stále stejný film, dialogy si nepamatuješ, hlavně drž pevně ti říkám, pořád do kola, všechny ručníky promočené, zkalený obsah ve vulkanátu, nebo ne?

hlavně drž a ty vydrž, všude kůže, na závěsech spóry, bukowski trapně visí na klíce u dveří.

pryč už!, rudá za očima, fialové kleiny, bičíkovci se hemží, chci je zapálit, ale prší, noci jsou bez víček, míhající se obličej, znám to i horší, kolik je strange days,

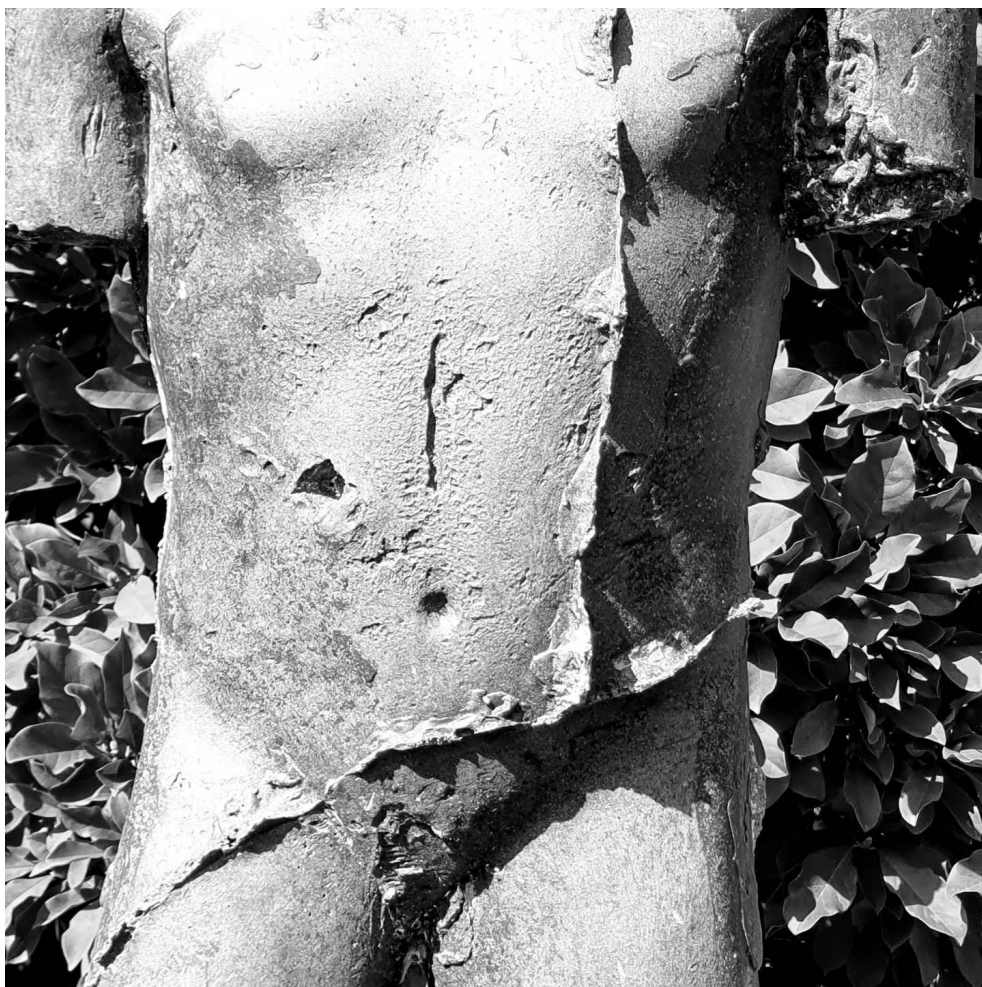
jak velká je příbram? hlavně neuhýbej, přece se ti to musí líbit, jsem trojjediný karamazov,

jen ten povoz přijel prázdný.

prší, jsem po delší době sám doma, včera jsem usnul, dívám se na kaurismakiho filmy,

kde taky prší, je pomalo, lidé jsou sami doma, porovnávám ceny bytů a poslouchám bacha.

jsem unavený, chci září, ať přijde klidně v hnědé

táboritská

mezi recepcí a postelí je krátká
chodba

tenké dveře, plzeň a spálená
guma

televize vysílá neustále v jiném
čase

v tom co je venku

čekám

přijde, mluví rychle, dělá rychle
neosobní

kapesník a zase pryč

jako svatí na orloji

na konci se ti vysměje

smrtka?

tak domů

uber

přidej

morální dno

kyprá střeva

roste vana

přiznej se

vždyť i ti táborité

by tě vlastně ukamenovali

doma anděl za oknem

pirkej avot

kalné oči

budu to číst

až vyvětráš

s.m.s

Blackstar

bez nálady

prsty na nohou v pěst

poslouží Pirkej avot?

konce neuronové sítě

krmím magneziem

než přijde

jehla do zubu

páčidlo

otevřenej krám

černá díra

to neslepiš ti říkám

to nenajdeš

ti připomínám

I´m only sleeping, dear prudence

doufám

že budu

v noci spát

I.

pojd', rychle, nemáme čas, s tebou i bez tebe, hodina,
maximálně, ulet', nedržím se tě
vstaň už od té ledničky plné sójových bobů a srnčích výkalů
vylez ven zpod koberce, je tam tma a chemlonový smrad
nechci to cítit, nechci tě cítit, pokožka potřená zaječím vývarem
v očích vepřové panenky, tak si to chtěl?
nechci lyžovat ze schodů, shazovat květináče
plné gerber a mšic a sekáčů
vyjed' si se mnou do roklí, je tam voda a plno šišek
bude se ti to líbit
nemysli si
prokaž mi tu laskavost a sundej si kravatu
je tak těsná
hrají tu květy
a mně zase někdo šlape po hrudníku
tak pěstěném, tak zbytečně odvápněném
natři to, schovej to, dej se!
proč už nikdo nehraje hru
na nevidomé seniorky
na protažené panáky
na slaměnou střechu
tak pojd' už
rychle
nemáme čas
nemáme hodinu
ve vrátnici je tma

II.

hej, malej dyku, brácho od slečinky
která asi neexistuje
ty který jezdíš v tesle
a drhneš zadkem smradlavý postele
proč se usmíváš
je to bezelstnost nebo jen hra
ruka v sádře
po divném mejdanu
můžu se ti podepsat?
recepční tě nemá ráda

boy or toy?
ale ta pěna ti sluší
ta pěna u huby
je horko
asi dáme sprchu
pane, raději se teď nedívej
vystřelím ti tu tvou růži
zaťatý sráči
nebo zase někdy?
příště

III.

je to jako navštívit hřbitov
budoucích felací
jako by už ani zuby nebyly
na svém místě
už nemůžeš polykat
na vypořstrované lavici
stydíš se vystrčit
zadek ven

hnusný neon a hnusná smyčka
kraví kůže
vypoulený sosák
běž pryč prosím
už nechci
už ne
chci

RIBOZOM

...a prší dál, voda stéká po lešení co máme za oknem, zpoza něj vykukuje špinavá stěna našeho zastrčeného dvorku, má v sobě rezavé cesty, zatlučená okna, visuté dveře vedoucí na zbývající kousek cesty. karlín spí, ač je odpoledne, občas se zalesknou věže kostela, barvy jsou utlumeny na minimum.

Mám těžkou hlavu, sladko v hubě, chce se mi spát, pracovat se mi už nechce. měl bych se učit, ale ono se nechce, nic se nechce, jsem starý, starší než minulé roky, měl bych mít šedé vlasy...

Zase se mi zdály násilné sny, jsem v nich agresivní, padám ze stromů, pistole nestřílejí, nože nebodají a probíhám desítkami schodišť a zavřenými dveřmi. jsem kompilát bratrů dostojevských, občas ani nevím, který zrovna vítězí, někdy mluvěj všechny hlavy na ráz a to je, milý dvoře celkem peklíčko.

Začíná to tu být cizí země, jen tu cestu k invalidovně znám nazpaměť. jdu, chytám se toho, než odletí i zbytky mé kůry...

ne-milostná

koupeme se
spolu
zády k sobě
nevidíme
pod hladinu
vlastní vany
jen špinavý okraj
klesá stále níž
a voní to
po chemickým jehličí

na ribozomu

co se stane, když se roztrhne
kůže, odhalí tkáň
stojíš sám, nahý na jevišti s
vypnutým mikrofonom
a voláš do davu
posypaný popelem
se schrödingerovou kočkou v
podpaží

co se stane, když zhasne světlo
na majáku
zvýší se puls, napne tepna
voda v kamenné vaně vyschne
obnaží se faldy utopeného
hmyzu

propojí se neurony
v horizontální síť
lampa
popojde stranou
zbledne

regen

taktilní stopy po těle

jsi všude mokrý

koruna z černého bezu

obtočená kolem všech tvých pasů

očima hlídáš strop

arachnida

je bolest dásní

a zuby

ty jsou jak stará žena

od pasu dolů

beznadějně nahá

i ta ukolébavka

má knír

je november

smířený

nemluvíš

...

bolí smrt?

otevřená podvázaná tvář

neurony bez pohybu

na co myslí

zděšené oči

bez víček

jaké to je

když tě nic netlačí

nedrží

ani už neudržíš

nechceš

smrt bolí

když ji vezmeš

holí

čaj

když se roztáhnou závěsy
a oslepí tě
thursday, after the war
bojím se vlastní barvy když mne opouští
dalších nově narozených mrtvých listů
které na mne míří – ostré a bezbranné
mám závislost na sáčkovém čaji
z police na mne vyčítavě vykukuje
obnažená tóra, kniha bez kůže
jsme podobní, ve svých pádech a znovuzrozeních

jako ten zmatený prodavač v galerii a prázdné karty
v místnosti bez oken
jednou za čas se proženu městem
oči šikmé
mám ty šábesy nějak často

tak nehnutě ležím
hlava visí na věšáku
oči se koupou ve světle
v hlavě mám moře
tak řídké
plné kopulujících ryb

Botitsch

leží sama v sobě
znásilněná
širokým betonovým korytem
v letním vedru se ztrácí
vzpomíná
na hamerský rybník
kde ještě žila
takhle se líně
zraňuje
o žulové bloky
ve tmě
uklovaná
s vypuštěnými vlasy
vyčítavě se dívá
když ji pozoruju
ze zbytečně mohutného
mostu

Žár-off-ka

polstrovaná vana
střídám křečovité polohy
šumí to a mluví
na mně
snažím se nevnímat
do ruda zbarvenou energii
v rozpálených očích
v každém oku se točí kola
počítám a polykám
každou vteřinu
zářiče sjíždí dolů
téměř až ke mně
přemýšlím kterou skulinou
se bude dát utéct
počítám a polykám
ještě dvakrát
ještě budu mít vodu v uších
ještě zaklepe
ještě čtvrt roku
na marsu
ve štěpánské ulici

Počkej

krouživými pohyby na radeckého třídě
vytvořím malou kaluž
s písčitým dnem
po kterém se budou prohánět čolci
s polámanými obratli
bude to sanatorium
a ty na něj budeš dohlížet

koupím ti kabát
bude ti velký v ramenou
a při procházce
tou kaluží
se obejmeme se všemi
bezobratlými

pak přijdeme domů
ty si odložíš kabát
a na podlaze budou
mokrý stopy
mezi spárami kachliček

pak teprve uvěříš

Moldau

pluje na zádech svých vlastních kostí

kouká labutím na zadek

myslí na věčnost

ústa plná žiletek a tampónů

a žaluje

je suis bečva !

je suis...?

kolik ještě přijde nohou

zda se ještě rozpočítají

pluje po srsti svých vlastních zdechlin

kůže v symbióze s řasami

žabí hlen či žabí vlas?

oh, je suis cokoliv co teče

je suis

ty lodě tolik bolí

žalují ti !

ty lodě si tolik zoufají

pluje
kolem análů
odpadních rour
polyká kešky
kolik ještě
vodoměrek
bude bruslit po hladině?

Kladistika

šupina
kapra
lesklá
má to ale
háček

je nekorektní
neroste
kde chceš
pije
vodu

do hospod nechodí
má tam
pouze vlastní
obraz
bez věnování

obecná biologie

že v těle je tma

na to už přišli jiní

kolik je tam ale ticha?

kdo uslyší šeptavé hlasy

při katalýze

enzymů

nekonečné jak očištěc

co bude

až to on zarazí

a řekne

dost už!

slyšíš?

orbitální stanice

když mluvím sám se sebou

praskají neurony

nevydrží to napětí

když se rozhoduji

co dělají ty přeživší

v noci choulíc se k sobě

vždy jen ty sousední

mluví spolu?

chci je slyšet

co si myslí

o mně

joyce

je v pekle věčný oheň
co nic nestráví
nemyslitelné muka
co vydržíš po staletí
přemýšlím
co znamená nekonečno
je to tisíce kilometrů tlustá zeď
nebo prázdné prostory
mezi atomy
a jaký to všechno vydává zvuk
prý spolu mluví
ti odsouzení
kletby
se ztuhlými jazyky

sokolovo

je dlouhá
jako sokolovská
tvá cesta na vrchol
zatímco já už jsem
byl
zahrajme si karty
kdo donese ručník
na naši špinavou postel
zatímco čerstvé pahýly platanů
výsměšně trčí
na karlínském náměstí
já se postupně
skláním
je noc
je den
usebrání
jsme

Za-rok

Nasrat na hlavu

Vlastnímu bohu

Staccato

Vlastní trapnosti

Morální sebedestrukci

Už je to let

Co tě nechci

Potkávat

V lógru

Kyselelýho chmele

S chlupatejma zubama

Drhnouc prdelí

To příliš levný

Povlečení

Táhni zpátky

Už tě nechci krmit

Prachama a ztrátou neuronový sítě

Táhni zpátky

Chci zas jezdit na hory

Věci poslední

Na stole hrnek
s nedopitým čajem
vůně heřmánku
pečlivě složené brýle
ve skleněném pouzdře
plném myší

Jmenovka na schránce
zakrytá
kusem hedvábného šátku
vruty v tenkém plechu
špatně drží

Naposledy sedím
ve svém starém ušáku
taky je celej
potrhanej a flekatej

Vyčistím si zuby
lehnu si
a čekám
až za sebou
potichu zavřu dveře

Bezčasí

I.

vstát a jít ven
přes půl města
pozorovat a zároveň nebýt
chodící korpus
s hlavou vraženou
v nízké oblačnosti

už dokážu
sedět v křesle
jen tak
žiju v bezčasí

tak stárnu
a bojím se
že už nezestárnu

II.

jsou to tiché dny
u hřbitova bláznů
nahlédneš přes zed'
tušíš za ní maňáskové divadlo
těch co se nehodili
lidé bez dětství
přesto v něm zůstali
uvěznění

je mrazivo
suchý únor
to má být
každá kapka navíc
znamená zmar

procházíme areálem
promodralé klouby na rukou
jen v pár oknech
svítí zářivka

je černobílé počasí
a v něm jak v časové smyčce
jdeme stále tou samou ulicí
ústavní
ještě se můžeme vrátit domů

je zvláštní pocit
být uprostřed řeky
a mít daleko k oběma břehům
z jednoho mává dětství
druhý jen tuším
užasle na sebe hledím
že tu jsem
že ještě jsem

III.

ty čtyři křížky znamenají
mít odstup
být patřičně otupělý
mít problém se zařadit

denní rituály se smrskly
na eskalátory
přesuny
stání na hliněných nohou
bolesti žaludku

když jsem sám doma
pozoruji parkety
každá je jiná
mám chuť ty spáry vytěsnit
než půjdu spát

Na terase

I.

točící se v kruhu
jako derviši
nebo národ Abrahamův
mléčná dráha
vyletí ze studny
a pohladí kamení
zpívajíc neslyšnou liturgii

je uvnitř stromů duše
nebo jen rostou
čekajíc že obloha
skloní se a vezme je k sobě

je mlha
za kterou lze tušit
jen nejasné obrysy
příštích časů

studna vyschla
kamení odešlo
jen stromy čekají
až s nimi zatopíme
času který nám zbývá

II.

hukot uší
tleskání do rytmu
vlastního
strachu

je to bílé
krouží nad hlavou
a zapadne dál
než chodí slunce

...

malá stvoření
v zobáku nesou
víc než jen
kousky nebozízku
pro naše zvetšelé
obydlí

...

každé ráno
snídá
v krmelci
strach
každé ráno
se stmívá měsíc se utopil
v nás

III.

Načrtnu si obraz
plný šedých stromů
zelených korun
vyšlapaných pěšin

Nehybnost je rušena
jen barevnými
lidmi
klopotajíc
přes lávky
vzdychajícími
a toužebně očekávajícími
noc

Načrtnu si obraz
plný noční oblohy
jen takový
snesu

jen takový
zvládnou

...

slunce se
převaluje
po krajině
déšť padá
kolmo dolů
vytváří záclony
tančí
v šatech trilobita

Cestou

I.

dnes jsem jej poprvé opravdu uviděl
z okna vlaku jedoucího pozpátku
ten krab ve mně se prohlížel v zrcadle
zatímco já viděl stromy
korunami zasazené v řece
koženou rukavici chodící po hladině
s nehty rostoucími z živé tkáně
probdělé noci

II.

vrtěti palem nelze
lišky by to nepochopily
káňata neodletěla
přes hlavy zmatených lyžařů
odhazujících nedopalky
na skleněné refýži

III.

když jsem byl mladý
byl prostor kolem mne zaplněn časem
zhuštěným na samé hranici snesitelnosti
kdy už nebylo možno poslouchat varhany
aniž si pro mne nepřišly sny

přítomnost vnímám jako bezčasí
kdy pocity ustupují rozpínavosti spánku
ta hranice je stále rozmazanější
ostrého už není ve mne vůbec nic
dny rozeznávám dle barvy oblohy
v noci už ven nechodím
jsou plné svítících kupolí

jednou chci vystoupit
v iluzorní samotě krajiny
v brandýse nad orlicí
tam bude
tam už čeká

Uhlíky

jsou ještě ve mně?
ty uhlíky
máš v očích jiskru
my říkali
pak tam nebyla
nejednou

a bylo pak těžký
sklonit se s kosou
na letní louce
a pomoci alespoň ji
od bodláčí

ty uhlíky
pak odlétávaly
vysoko do nebe
a pohled do ohně
mně alespoň na chvíli
uklidnil

Desky

ten pocit
když si na gramofonu
pouštím svý starý desky
a ležím v posteli
sám se sebou smířen

a z kutlochu
se stává jezero
plné květin
jen občas
se nemohu vyprostit
jsem příliš hluboko

Okna

občas přistihnu den
v nedbalkách
když ztrácí světlo
a ještě není tma

při pohledu z okna
na jedný straně
rudý nebe nad Hradem
na druhý okapy
plný nedopalků
těch tvých

a tak zpívám si
do tmy
ty melancholický verše
ústa plný žiletek
a jediný světlo
je blikající reset
plynovýho topení

Podzemí

I.

a jsou dny tak mrazivý
že se nikam nemůže
tvé nervy rozezvučeny
až k nesnesitelnosti
jsouc neustále obezřetné
hledají si sami příčiny
a nebaví se s tebou

když ale sejdeš ty schody
tam kde ani ony
na tebe nemůžou
zastavíš se
nadechneš
a zapomeneš

II.

jsou to takové
malé ulity
kam pouštíš jen
pozvané

místa kde se nečte
nejde to
je to jako bys
potáhl naprázdno
a ono se to přeci stane

jako ve vlnách
nehybných a tichých
okolní svět za sklem
neprodyšným
hluchým

III.

posloucháš
Nemilovaný svět
ze starejch desek
až ten záblesk zmizí
jseš na světě
a pochopíš
že to všechno je i tu
nahore
bez bizarních deformací
bez vstupenky

IV.

tam dole však vše plyne
ve svém bezčasi
v kamenných sklepích
s holou žárovkou
kterou sis den předtím
na pánvi smažil
vyhaslou

i teď tam někde
poletuje
plno osamělých
beze smyslu
nechceš tam
oni jen na tebe
mrknou tím šklebem
tím vědoucím

...a prší dál ?

I.

jsem snad normální
když vidím skleněné draky
tříštící se o mé duhovky
když mne rozhodí
mžourající zářivky
tepající v rychlém sledu
mé obnažené vědomí

pohlédnu z okna
na nenápadné ulici
v omšelém činžáku
jsem tu teď doma
zatáhnu závěsy
přes tělo anděla
abych neviděl
to bílé nebe

a vykloubím své tělo

do polohy
kdy nic necítí
kdy se neozývá
a já jsem na chvíli
sám

II.

a před chvílí
na žižkovském kulaťáku
místě tak tichém
zastaveném v osmdesátkách
kde místní štamgasti
posedávají na zahrádkách
aniž by někoho rušili

procházela kolem dáma
se dvěma psy
v ruce měla barevný balónek
než zašla za roh
začala se vznášet
čekala na slunce
jež nepřicházelo

tak smutně
proplouvala vzduchem
bez hnutí
psi ji pozorovali
pak se schoulili
do křoví
aby nebyli

III.

asi jsem usnul
na chvíli
a měl jsem
i bdělé sny

byly v nich
apokalyptičtí ptáci
objímající
babičky

a v zákopech
polním telefonem
červeným
se nikam nemohli
dovolat

IV.

při čtení
modré knížky
si vzpomeneš
jak si tam stál
nahej a hubenej
na čáře
před důstojníkem
(což nebylo důstojné?)

a už nechceš
aby se to někdy
vrátilo
a nenasytný polyp
nasál další
oběti

V.

chtěl bych žít
v utopii
na konci světa
bez ideologie
a polárních map

vrány by měly
křídla plná drahokamů
které nikdo nechce
a smutně by kroužily
nad prázdným parkovištěm
plném hadů

a zatím mi šrapnely
lítají kolem hlavy
kdykoli ji vystrčím
ze dveří
snažíc se nadechnout
kouřové clony

chtěl bych žít v utopii
na počátku světa
kde neřádí mor
ani svrab

v nedělním odpoledni
celém mokrém
uprostřed dystopie
jsem si ji vysnil
je tichá

nechal jsem ji za dveřmi

deník

I.

...probudil mne hlad. ležím v tmavé místnosti s velkými okny, prokouřenými záclonami, z rohu pokoje na mne mžourá ztlumená televize, venku doznívá jedna z četných letních bouřek. obleču se a sejdu dolů pro tři plechovky, snad to bude stačit. trochu poklidím a dám si nabít mobil. sedím, hlava prázdná občas se to kolem mne ještě trochu zatočí, vypnutá lednice slouží spíše jako skříňka, skrýš na nedopitky. dám si další krátkou sprchu, všimnu si, že mi dochází tekuté mýdlo. prohrábnu kapsy a nachystám si patřičný obolus a nastavím budík na osmou ráno, abych předešel klepání na dveře. je tma, je ticho, jen občas pod okny zavyje feták.

tiché zaklepání na dveře. překvapilo ho, že je tu tak brzy, nebyl ještě připraven. tiše zaklel a dlouze se napil. už mi to přestává chutnat, cítím jak mi chlupatěj zuby, pomyslel si. šel otevřít, téměř obřadně jej pozval dál a nalil mu do poslední čisté sklenky. chvíli si povídali. je to docela slušnej pohádkář, ale hezkej, takovej malej dyk, problesklo mu již zase trochu navátou hlavou. raději se šel osprchovat, vylil na sebe zbytek mýdla, do pokoje se vrátil už nahej, jen s ručníkem kolem pasu. hrabe se mi v kapsách, zaregistroval v tom pološeru, raději však uvěřil jeho blekotavým neurčitým výmluvám, chtěl to mít za sebou a jít konečně domů, spát. mladej byl dnes nějak zaťatý, nepustil ho úplně, musel na to jinak, ta polovičatost ho štvala. rychle se utřeli, oblékli, na ulici vyšli společně.

jdu domů, ještě (nebo už) je tma, lidí naštěstí moc nepotkávám. měl bych se najíst, zkusit do sebe něco dostat. kráčím lužickou ulicí, přede mnou se tyčí silueta husitského kostela. dojdou k parčíku, cedule dykova ulice, sarkasticky se sám sobě směju. začíná přicházet (nejen) morální kocovina. proč těm zmrdům vždy naletím, pomyslím si. kdyby aspoň...zaženu myšlenky, které už teď nemají smysl. u švehlovky se naposledy zastavím, na chvíli lituji, že nekouřím, aspoň bych si utřídil myšlenky, než odemknu dveře a uvidím ten výraz, zoufalá bolest mísící se s radostí, že mne vidí doma...

II.

svátky v posteli, bez kostelů, bez hradu, bolest v krku stáčí z mozku další mízu, už pět dní jsem neležel pod žárovkami, chybí mi to teplo, velké zrcadlo a špatně nasazené brýle. budu v únoru pravděpodobně krásně opálený a nikdo to neuvidí, ani tradiční kuřáci u apolináře, kde občas sedím a pozoruju tmu a světla z karlovského návrší. židle v kruhu, vyhýbavé pohledy, o půl sedmé rychle pryč. jediný sociální kontakt mimo nás dva zavřené ve třech pokojích karlínského hipsterského ghettu. co bude příště, který z ocasatých přistoupí tentokrát, má cenu studovat kulturní programy? ...dostal jsem knížku, které bych se před čtvrt stoletím bál, hraniční poruchy, depersonalizace, panické

ataky. možná, kdybych to tehdy uměl pojmenovat, bylo by...? nebo stačí nepřemýšlet nad tím, jak to bude vypadat, až k nám vejde vesmír na návštěvu...bude to rychlé, bude to bolet? jak umřeme? co potom s deníky. balancuji a začínám si psát. pro sebe, nedenně...do smrtného křemíku. tohle je má Tečka

Robert Pfeiler

REVIZE

Předmluvu napsal Kamil Marcel Hodáček

Graficky upravil Tadeáš Bednarz

Fotografie v knize pořídil Robert Pfeiler

Vydal František Baďura - Odnaproti, Družstevní 85, Ondřejov, 251 65

jako svou 1. publikaci

Druhé, nezměněné vydání, 2026

ISBN 978-80-909873-2-6

odnaproti.cz